ANUL II, Nr. 16. Cenzurat, Divizia VI-a.

2 LEI EXEMPLARUL

FOCŞANI 1 MARTIE 1926.

LANCEA

ORGANUL Ligei Apărărei Naţionale Creştine

Regionala „Unirea"

Prin acest semn vom învinge

Deviza noastră: HRISTOS REGELE NAŢIUNEA

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . . . . . pe an 150 Lei
Pentru săteni . . . . . pe an 100 Lei

Jidovii lasă în urma lor un gol înspăimântător, cum ar face trecerea unui stol de lăcuste, sau o molimă de ciumă.
DIDEROT

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
STRADA KOGĂLNICEANU, 16

NU-I VINA NOASTRĂ

Se ştie, de către toţi cei ce ce ştiu dar închid ochii motă-neşte, că o naţiune e un organism viu. Şi ca orice organism de acesta i se recunoaşte şi i se îngăduie un egoism.

Nu ştiu acum dacă se ştie că şi România este o fiinţă asemenea la chip şi la suflet cu celelalte semene? Dacă nu se ştie voi desluşi adevărul iar în norocitul caz contrar îl voi evoca, ştiut find de ce însemnătate fu mult repetiţitul «Cartago delenda est.»

Că România este o fiinţă vie şi individuală ne-o spune însăşi existenţa numelui naţiunei noastre destul de onorată prin-tre numele celorlalte naţii. Numai însă dacă se recunoaşte şi fiinţa vie a acelor neamuri. In tristul caz antagonist las să fie con-sultate, de cei necredincioşi, oricare popoare le or plăcea. Oricum şi orice-or face or să ajungă la ipoteza dela început că toate naţiunile sunt fiinţe vii şi prin urmare şi România noastră.

Rămâne însă de priceput natura egoismului oricărei naţii.

Atunci să ne întoarcem printre sfintele temple şi ruini ale trecutului. Acolo toţi vor vedea, exceptând alienaţii şi chiorii de amândoi ochii, uimitoarea vecinicie a piramidelor, precum şi dărâmăturile Babilonului, nemuritoarele marmore ale lui Phidias, divinele tablouri raphaelice, neîntrecutul Don Quihote în-viat de suflul genialului Cervantes şi în urmă efigia idealului 1789.

Nu aşa că tuturora ne plac aceste opere nemuritoare?

Nu aşa că rămânem muţi şi ne găsim mici de tot în faţa lor şi ridicăm în slavă geniul popoarelor ce le-a creat? De bună seamă, nu mai încape nici-o îndoială.

Dar oare pentru ca să fie ridicate toate aste minuni ale lumii de ce-au avut nevoe noroadele?

Nu le-a trebuit decât *cultură* şi *libertate* îndeosebi libertatea căci cultura nu poate fi prinsă decât în laţul independenţei. Oare poate cineva să vadă cerul când nori furtunateci 'l-înconjoară de toate părţile? Aşa dar cele şase minuni din şapte câte's citate au fost zămislite şi săvârşite de neamuri deosibite însă numai când fuseseră independente câteva veacuri, când avuseră vreme îndestulă ca să-şi cultive geniul lor naţi-onal, când erau departe de amestecul vre-unui străin ce strică totul chiar dacă ar face bine din pricină că se deosebeşte din fire neconcepând acelaş lucru în acelaş fel.

Dar a mai rămas a şaptea, minune, de care s'ar zice că n'a fost fapta libertăţii.

Ei, aceasta-i o minune şi mai minunată de oarece are două feţe. Intâia este partea pe care se vede măreţia liberei cugetări din secolul al XVIII-lea, şi a doua unde se arată starea de iobăgie în care se găsea poporul francez şi pentru care parte a reacţionat cea dintâi.

Deci ea fu războiul liberei conştiinţi pentru independenţă. Tocmai pentru ca să recreeze Franţa, lumea întreagă, pentru a deschide calea către idealul spre care tinde instinctiv ome-nirea. S'a alergat deci la un mijloc nou de revindecare, sfidând orice jertfă. Căci câte jertfe s'au adus pentru această cultură şi libertate! Cât egoism feroce s'a desfăşurat pentru toate acele munci şi mai ales pentru 1789! Dar iar se poate zice pentru-ce atâta egoism, atâtea jertfe, pe care, ar crede cei neînţelegători, că nu le-ar fi îngăduit nazarineanul Isus.

Numai pentru a arăta lumii ce poţi? Nu, fără nici o vorbă nu. Mai întâi că au fost creiate a înălţa sufletul omenirei care în chip fatal decade din când în când şi în al doilea rând, urmarea cea mai de seamă, deschid calea către instinctivul ideal, de care am spus, ideal nepriceput de firea noastră dar care trebue să fie, nu poate fi altfel, perfecta perfecţiune a sufletului omenesc, când or fi adevărate fiinţe rupte din Geniul haosului universal. Şi la asemenea ideal nu se poate ajunge decât cu jertfe mari.

Pentru a se lucra astfel Dumnezeu a sădit un egoism şi un ins-tinct în fiecare naţiune. **Deci egoismul acesta e de natură divină.**

Şi România fiind şi ea un neam îşi cere dreptul de a jertfi ca să se cultive şi să lucreze pentru acel ideal. De aceia nu trebue să fie învinuită de brutalitate, nu e vina noastră când jertfim în apărarea libertăţii când suntem împedicaţi de alt neam. Şi se recunoaşte că suntem stingheriţi de altă naţie care numai bine nu ne căşunează ci mai lămurit ne poarta sâmbetele.

Aşa dar, FRAŢI ROMÂNI, luptaţi pentru cultură şi liber-tate. Nimiciţi pe cei ce vă aţin calea idealului. Cei legaţi la ochi deslege-şi legăturile şi să ia seama să nu se mai joace de-a baba oarba. Avem toate drepturile să strigăm şi să luptăm pentru cultură şi libertate, căci suntem Români şi în ţară Românească.

TOT JIDANII DEASUPRA

„Liga Drepturilor Omului", încă o născocire pentru apărarea intereselor lor, făcea cunoscut, mai acum câteva luni cu litere mari pe afişe de-o poştă lipite pe zidurile capitalei Franţei, că Evreii din România sunt schin-guiţi ca pe vremurile inchiziţiei de hoţii şi tâlharii de Români.

Guernut, preşedintele Ligei Drepturilor Omului şi tartor ji-dănesc s'a adresat Ligei Naţiu-nilor şi a cerut ca să se curme odată barbariile astea.

Dar noi n'avem glas să le răs-pundem, şi să le punem sub ochi dovada mărturiilor lor minci-noase?

Fără îndoială, Doar ne-a mai rămas atâta tărie şi drept ca să ne. putem apăra. Le vom dovedi noi acuma şi «acum ori nicio-dată» să respundă, dacă:

Insemnează persecuţiune atunci când ei în fiecare an dau fali-mente de sute de milioane de lei şi în loc să înfunde puşcări-ile ne fac în ciudă afişându-ne Parisienilor cu banii ţării noastre a muncii noastre cinstite şi grele?

Persecuţiune este aceea când înaintea tuturor instanţelor ju-decătoreşti mai totdeauna jido-vul este favorizat împotriva Ro-mânului?

Persecuţiune se chiamă aceea când 99 la sută din angrosiştii de orice fel de mărfuri sunt jidani?

Persecutaţi sunt aceşti iscarioţi când ei sunt bancheri, proprie-tari, arendaşi, stăpânii munţilor şi ai pădurilor noastre, toată in-dustria în mâna lor, colonei în armată, ingineri la stat, magi-straţi care te pun, ei jidani, să juri pe sfânta Cruce, medici, dentişti, avocaţi, samsari ş. c. l.

Cine sunt traficanţi de carne omenească exportând copilele Române pentru Constantinopol şi Egipt, nesupăraţi de nimeni dacă nu jidovii?

Banca Naţională pe cine ser-veşte dacă nu-i satisface pe ei?

Cine alţii decât ei Jidanii au primit cu flori armatele duş-mane când ne jefuiau scumpa noastră ţară, şi cine şi-au pros-tituat femeile şi fetele cu sol-daţii germani jucând dansul infer-nal pe cadavrul încă viu al României şi totuşi la reintoarce-rea Românilor au fost nu numai lăsaţi în pace dar şi medaliaţi şi ridicaţi în slujbele mari ca apoi sa ne fure aprobarea drep-turilor de cetăţeni?

Jidoafcele lor grase şi îmbuî-bate din strânsura creştinilor se desfată în mătăsuri, trăsuri ele-gante, automobile, case bogate şi diamante preţioase, pe când Româncele noastre în ţara lor, uscate de suferinţă şi sărăcie n'au loc nici cel puţin la băi să-şi caute sănătatea, de stră-nepoatele juditei.

Şi aceasta tot persecuţie se numeşte?

Şi multe şi multe şi multe ca astea tot persecuţii sunt?

O Doamne mă mir cum mai pot răbda cerurile atâta nedrep-tate! Când toată suflarea Ro-mânească plânge, plânge amar defăimarea sa.

Şi Liga Naţiunilor mai îşi face vânt să pue pe Români la locul lor. Mai bine şi-ar trânti vre-un scaun la cap ca să priceapă şi să vadă mai curat.

România respectă Liga Naţi-unilor dar nici odată nu va per-mite să sacrifice o naţiune care de veacuri luptă la gurile Dună-rii, ţinând piept tuturor năvă-lirilor barbare, numai ca să împlinească faptele bestiale ale unui grup de ucigaşi.

Uniţi-vă dar fraţilor, strânge-ţi-vă rândurile, luptaţi să sfărâ-măm capul balaurului ce după ce ne suge sângele vrea să ne ucidă de tot prin calomnie.

Inscriţi-vă fraţi cu toţii în «Liga Apărărei Naţionale Cre-ştine» de sub şefia marelui **A. C. CUZA** şi veghiaţi ziua şi noaptea. Românul are o cruce care-i ţine loc şi de paloş.

Doctor PETEU

ASPECTUL ALEGERILOR COMUNALE

Să spicuim câte-va din rezultatele alegerilor comunale şi din faptele petrecute mai înainte.

Partidele din opoziţie văzându-se neputincioase s'au unit cu ocazia alegerilor comunale, candidând laolaltă unde s'a putut.

Liberalii au făcut ce-au putut, respingând o mulţime din listele opoziţiei. Au încercat să-şi asigure sprijinul tuturor. In Ardeal ca să capete voturile ungurilor le-au promis că-i vor lăsa să facă ce vor voi, admiţând şi limba maghiară în administraţie. Au pus apoi pe listele liberale în toată ţara jidani, acolo unde era populaţie jidovească, pentru a căpăta voturile lor. Peste tot locul nu au avut în vedere buna stare a cetăţenilor, ci neglijând nevoile populaţiei şi interesele naţiunei Româneşti au căutat reuşita lor numai. Opoziţia s'a întrecut şi ea în concesii şi mai largi încă. S'au petrecut lucruri ruşinoase chiar. La Galaţi întrunirile opoziţiei unite au avut loc în sinagogile jidoveşti. Peste tot locul jidanii au dat sprijinul lor neprecupeţit opoziţiei şi în special ţărăniştilor, când candidau aparte. Ei au simţit pulsul politic au simţit că liberalii vor cădea. Ca să-şi asigure sprijinul guvernului viitor îi vor acorda toate voturile, după cum le-au dat şi liberalilor când au venit la guvern. In Cernăuţi, Chişinău, Bălţi, Soroca, în sfârşit în toate localităţile unde sunt foarte mulţi jidani au reuşit listele opoziţiei, liste pe care Românii erau în minoritate faţă de candidaţii jidani. In toate aceste liste figurau şi ţărăniştii, care ştim că simpatizează foarte mult, ca şi jupânii cu Rusia sovietică de aceia nu e de mirat că au reuşit.

In general s'au făcut compromisuri ruşinoase cu minorităţile, neglijindu-se interesele Româneşti, în folosul unor ambiţii ticăloase, Ţărăniştii în special au dovedit că ascultă întocmai de ordinele Moscovei, asigurându-şi şi sprijinul jidanilor pentru îndeplinirea lor.

Partidele de azi nu-şi înţeleg menirea, s'au vândut cu totul.

Românii aşteaptă mântuirea şi ea va veni dela „L. A. N. C." va încerca aceasta, va încerca să mântuiască această ţară, ajunsă pradă corbilor, ajunsă pe mâna străinilor slujiţi de cozile de topor ale lor, politicianii de azi.

„LANCEA"

Atitudinea studenţilor Jidani din străinătate şi umanitariştii

Intre studenţii trimişi în străinătate pe cheltuiala statului, cei mai mulţi sunt jidani cu diplome falşe sunt aşa zişii *studenţii basarabeni*.

Printre aceştia s'au găsit mulţi care nici nu ştiu să cetească bine, lucru care a făcut, să ni se atragă atenţia asupra acestui ruşinos fapt. Nu pricepem cum au putut parveni fiinţele acestea neruşinate încât au luat burse. Studenţii merituoşi dau examene, li se pun condiţii pentru aceste burse limitate aşa că mulţi rămân pe dinafară.

S'a promis că se vor regula aceste lucruri, dar nu s'a făcut încă nimic. Aceşti pretinşi studenţi, fabricaţi de porunceală, în loc de a învăţa buchile pe abecedare pentru a cunoaşte măcar cetitul, în loc de a sta liniştiţi, anunţă „proletariatul" din apus că îl va iniţia asupra ororilor petrecute în România.

Afişe mari anunţau ponegrirea ţărei noastre de către „studenţii Români"!

Se întrebau streinii: Ce fel de ţară e aceia care are aşa fii? Ce cultură primesc aceştia şi de cine e condusă, dacă pornesc la asemenea fapte?

La noi în timpul acesta „Adevărul" „Dimineaţa" şi tot neamul lor se umflau în pene: Iată ce spun studenţii Români la Paris! Iată ce-a zis străinătatea! Încetaţi chinurile, deschideţi închisorile, daţi drumul atentatorilor dela Tatar-Bunar, biete victime ale societăţei, căci iată ce-a zis Trotzchi, iată ce-a zis Thoret şi Barbuse, ne râde străinătatea!...

Aceşti „studenţi Români" (?) Români nebotezaţi, lucrau înainte. Umanitariştii plâng de mila cetăţenilor Rumuni de rât mozaic şi imitând pe Dr. Lupu care a plecat numai cu un pol în America şi s'a întors cu câteva mii de poli îndărăt, pornesc spre anchetare. Thoret, Guernut şi Barbuse, cei trei crai din apus, au venit rând pe rând în acest scop. Au fost primiţi cu braţele deschise de toată suflarea românească (cu perciuni) depinzând de buzunarul Moscovei şi trimişi cum trebue de cei cu adevărat cuget românesc. S'au dus cei trei crai înapoi la Paris, unde s'au întâlnit cu Panait Istrate fratele de lucru a lui Costaforu şi al lui Filderman, însoţite peste tot locul de studenţi şi onorându-ne cu distinsele lor cuvântări, ascultate de proletarii chelfii, cu nasurile pătlăginii, roşii ca stindarul Moscovei. Bieţii umanitarişti, totdeauna vărsau lacrămi de crocodil, (veşnic fiind cu o ceapă în buzunar) în asemenea solemne ocazii la noi. Printre studentii din Paris însă, erau şi câţiva.... ...Români, care s'au grăbit să ceară socoteala colegilor lor majoritatea fiind jidovească a tratat de sus pe colegii lor, „în minoritate" trimiţându-i la plimbare. S'au format două grupuri, fiecare lucrând cum îi dicta inima şi conştiinţa. Cu ocazia unei noi întruniri a acestor netrebnici, pe când se aflau în mijlocul lor cei trei „mari umanitarişti," înconjuraţi de publicul select al Parisului cu nasuri rubinii, au crezut că a sosit momentul şi ....minunea minunilor.... cine ar crede?!

Insăşi cei trei crai ai apusului în fruntea proletarilor ameţiţi şi a studenţilor jidovi, ei care plângeau până acum numai povestind cele petrecute la noi, ei însăşi au condus această ceată. Au pornit ca o vijelie pe străzile Parisului către sediul studenţilor Români, care nu primiseră ca bună purtarea lor, şi i-au bătut, auziţi Români, i-au bătut pe fraţii noştri, i-au huiduit şi i-au umilit!

Dar protestat-a cineva dintre marii noştrii oameni, din politiciani?

De, au fost ocupaţi cu mânarea voturilor, nu se ocupă acum cu fleacurile!

Veniţi domnilor umanitarişti, veniţi de ne inspectaţi, căci multă apă va mai curge pe gârlă, până vom avea oamenii care ne trebuesc.

Până atunci veniţi nesupăraţi, aşa sunt timpurile, noi trebue să răbdăm. O! dar va sosi şi vremea să vă inspectăm şi noi, mai aşteptaţi puţin, „aveţi puţintică răbdare".

Gh Muşatin

Alegerile comunale din Focşani şi Judeţul Putna

Comitetul Ligei Apărărei Naţionale Creştine a dat ordin să nu candidăm la alegerile comunale. In Focşani am propus partidelor politice să nu pună pe listă jidani, promiţându-le în schimb concursul.

Nu am fost însă ascultaţi nicăeri. S'a format atunci o listă cetăţenească formată numai din Români independenţi şi din diferite partide, printre care au fost şi din L. A. N. C.

Această listă a avut de luptat cu multe greutăţi. Propaganda a fost împiedecată de către autorităţi. Opoziţia unită scoate un manifest în care spune că această listă e o codiţă a celei liberale.

Cu toate acestea lista cetăţenească a avut un număr de voturi aproape egal cu cea liberală. Au fost 700 pentru lista cetăţenească faţă de 784 pentru liberali şi opoziţia unită 2086. Având în vedere că toţi jidanii, peste 900 voturi, au sprijinit opoziţia unită, rămân abia vre-o mie de votanţi români. Aceştia repartizaţi la cele patru partide unite revin la fiecare abia două trei sute de fiecare.

Deci succesul atestei liste a fost întâmplător, din cauza coaliţiei: S'a făcut apoi confuzie la votare, cei mulţi confundau lista cetăţenească Nr. 3 fără nici un semn cu cea a opoziţiei unite cu 3 linii (III).

S'au format de asemeni la Panciu şi Adjud, oraşele cu foarte mulţi jidani, liste cetăţeneşti la fel cu cea din Focşani, punând în minoritate celelalte liste, declarându-se balotaj.

La Panciu liberalii au avut ... voturi, creştini 120 şi lista opoziţiei susţinută de jidani 160

Jidanii şi-au dat neprecupeţit votul ţărăniştilor. Proba o avem la Adjud unde averescanii au candidat separat, n'au fost susţinuti de ei. In restul judeţului listele care simpatizau cu L. A. N. C. au fost pretutindeni alese. Aceste rezultate arată că oamenii au început să înţeleagă primejdia jidovească.

Colonel Cambureanu

Tăria şi perversitatea iudaică

Intr'un articol din „Neamul Evreesc" se povesteşte că în Spania după atâtea şi atâtea persecuţii suferite de neamul lui Iuda se mai găsesc însă şi astăzi Evrei. Şi Spaniolii nici nu ştiu poate de asemenea minune, căci faptul de care e vorba, a fost descoperit tot de un jidan şi numai întâmplător. Iată cum: Un vapor se oprise într'un port spaniol.

Printre pasageri era şi un rabin. Mulţi din pasageri plecară în oraş de-asemenea şi rabinul. La întoarcere însă băgară de seamă că dintre toţi lipsea tocmai, cine credeţi, alesul lui Iehova.

Toţi se îngrijorară, însă mare le fu mirarea când îl văzură venind întovărăşit de un preot creştin. Şi, şi mai miraţi aflară din prea vesela pevestire a rabinului că preotul creştin îi tot un rabin însă deghizat cu masca ce-o purta, dar care mască îi era atât de neprimejdioasă pe cât de comodă căci poate să lucreze cum îi place.

Se vede dar câtă tărie în credinţă şi câtă prefăcătorie la jidani. Şi pentru ce? Numai ca să fie adevăraţi Iscarioţi, să trăiască oriunde şi să pângărească orice.

Din „Apărarea Naţională" Nr. ...

ACORDUL...

...De dorul căruia se prăpădea ţara şi se perpelea Coroana, s'a făcut. Iată cum a devenit cazul:

D. Nicolae Iorga a strîns „mâinile negre" ale d-lui Stere, zicându-i: ... *Blanck, vous Blanck! l'acord est* ...

D. Argetoianu a întors sărutul d-lui Ma[illegible]geara şi şi-a retractat pumnul din gura d-lui Iorga.

D. Mihalache s'a pupat cu fratele Vaida, iar fiindcă au plâns amândoi de emoţie, s'au şters la ochi cu izmenele naţionale ale d-lui Mihalache.

D. Stelian Popescu a toastat pentru doctorul Lupu (vezi campania Universului) şi Doctorul Lupu pentru d. Stelian Popescu (vezi campania Aurorei).

Banchetul a fost organizat de Schul... *financiarul emerit al d-lui C. Argetoianu.* *S'a băut du vin rouge et blank* ... *de marmorosch a hotelului Bulevard.* *Toată lumea a fost emoţionată. S'au vărsat chiar lacrimi de crocodil.*

Iarăşi Francmasoneria

Pentru luminarea publicului românesc vom publica mai jos o adresă a lojei din Bucureşti către cea din Focşani.

Comitetul Central din Bucureşti e format exclusiv din jidovi. Iată dar că se spulberă afirmaţiile unui pretins Român, publicate de curând în «Cuvântul», în care spune că legile masonice au caracter naţional creştin şi că sunt conduse de Români, dând în acelaş timp şi o listă de conducătorii imaginari ai acestei loji. Reproducem textual:

I. O. R. R. Loja „Lumina" 534 Bucureşti str. Paris 9, etaj — Bucureşti, Data poştei 1926.

Onor.

Lojei „Instrucţiunea" 390

Focşani

Avem onoare de a vă aduce la cunoştinţă că în ultima adunare generală a lojii noastre a fost ales noul birou care s'a constituit şi care va fi instalat în şedinţa festivă a cărui dată v'o vom comunica la timp:

Preşedinte: Marcel Goldman
Vice-Pr.: M. Zelţer-Sărăţeanu
„ D-r A. M. Beck
Fresoner: H. Reismond
Mentor: D-r M. Gottfried
„ I. Creţescu
Secretar g-ral: A. Axenfeld
„ financiar: B. Raisman
„ S. Gartenbe g
Gardian: M. Blumen

Aducându-vă la cunoştinţă alegerea biroului lojei noastre ţinem a vă exprima dorinţa pe care o nutrim de a strânge cât mai mult legăturile cu lojile care constitue districtul.

Numai prin o strângere a legăturilor noastre, prin cunoaşterea ffr. din diferite loji, vom înlesni activitatea noastră şi împlinirea înaltelor ţeluri ale ordinului.

Cu deosebite salutări,
In C. F. şi A.

Preşedinte, M. Goldman
Secretar, A. Axenfeld

Plicul a fost trimis din Bucureşti în ziua de 5 Fevr. a. c. şi sosit în Focşani pe ziua de 6 Fevr. a. c. Păstrăm la redacţie acest document, la dispoziţia ori cărui va voi să-l cerceteze.

Gh. Muşatin

O FAPTĂ FRUMOASĂ

D-nul Maior G. Pastia a făcut încă un gest nobil. A donat oraşului Focşani suma de 4 milioane lei, pentru construirea unui cămin cultural care să aibă o sală pentru cinematograf, conferinţe şi local pentru biblioteca oraşului. Primăria va fi obligată să doneze terenul trebuincios. D-nul Maior G. Pastia a promis că dacă această sumă nu va ajunge, va complecta restul trebuincios tot din averea sa. Nu găsim cuvinte de laudă în dejuns pentru această faptă măreaţă a d-lui Maior G. Pastia. Această nouă clădire va contribui mult la ridicarea nivelului cultural al oraşului Focşani.

Energiile dornice de muncă sănătoasă se vor grupa în jurul acestui nou far luminos.

Să nu uităm că tot acelaş demn cetăţean, a fost acela, care a înfăptuit construirea Teatrului comunal, cu care Focşănenii se mândresc atâta.

FILME.

Tragi-comedia se petrece într'o majestoasă clădire de liceu, cu acoperişul roşu ca pustiul Saharei împovărând două etaje cu un număr respectabil de încăperi adică de clase.

Scena reprezintă cancelaria directorială.

In fund printr'o fereastră mare, cât un ochiu de ciclop, se priveşte într'o grădină de brazi. Piesa e într'un act lung de 15 minute.

Stăpânul cabinetului, un om drăguţ, îl cunoşti numaidecât depe chip, stă la birou scriind.

De-odată apare în uşă, un june înciudat.

— Bună ziua, D-le Director. Cum, D-le Director, nici atât nimic nu v'a lăsat de inimă să-mi faceţi? şi...

Tocmai în acelaş timp, intră, călcând viteje̦şte, un alt cineva. Un Domn Profesor.

— Ce? Ce? Intrerupe duhliu d-l noul venit.

Junele cată la el şi-l îneacă grozav un miros a ştaif.

— A! Dumneata erai? iar începu, tot plin de vervă bunul sfetnic catedral.

— Taxa D-le prof...

— Ce taxă mă? Da ce şmecher mai eşti tu! Şi apoi cu înţeles. Ce focu mă, par'că n'ai fi tu băiat prost, da ce te-ai apucat să faci? Te-ai apucat acuma şi de actoricie, hai? O faci pe artistul dramatic?

Şi cu compătimire. Mă nu-ţi mai bate joc. De unde eşti tu?

— De la...

— Aha! ştiu, nu eşti tu al cutăruia aşa şi-aşa şi pe dincolo? Şi nu vrei să plăteşti, hai?

— N'am D-le prof.

— Lasă, lasă nu mai fii aşa şi-aşa şi...

— N'am, D-le, vă spun sincer. Dacă aţi fi d-voastră în locul meu, atunci...

— Dacă are plăcere omul, face şi pe dracu 'n patru.

— L-aş face şi 'n zece, dar înţelegeţi că...

— Ia scuteşte-mă odată cu mofturile.

Ce-s câte-va sute acolo lângo mie?

— Da, da nu ştiţi d-voastră istoria cu cămila?

— Lasă, lasă c'o ştiu. Nu face să ne distrăm cu dealde astea acum în momentele astea de restrişte.

— Mai restrişte ca la mine!

— Nu dai examen şi gata!

— Cum, d-le, alungaţi dela lumină...

— Am isprăvit. Şi crezând că a atins zenitul, începe să se plimbe radios în susul şi în josul camerei.

Intre timp intrase încă un biped şi sprijinit de birou căscase gura cât o mahala şi se uita la bietul mâhnit. Directorul fumează iar încă un altul mai îngăduitor se interesa de sărăcia din actul de paupertate.

— Am împlinit'o, nu? mai zise junele.

Tăcere în tot văzduhul ca într'o după luptă.

— Vă mulţumesc. Buna ziua, şi iese.

A doua zi, o ceată de delegaţi dintre cetăţenii clasei a doua dela stânga din aripa dreaptă a etajului de sus, se înfiinţează la cancelarie cu taxa de care fusese vorba ziua trecută.

— Uite d-le director, venim din partea noastră cu bani strânşi din economii să plătim ce-are de plătit...

— Cum?... Cum? Ştiţi voi ce palmă'mi daţi cu asta? Nu vreau nici s'aud.

Luase foc acum şi-atot blândul de-altădată.

— Nici nu vreau să ştiu! Să n'aud! Mai bine plătesc eu din punga mea. Afară, afară bolşevicilor!

— Nu, d-le director, că...

— Nici un că. Afară, afară, plătesc eu mai bine, dacă nu vrea conferinţa să-l scutească pe... pe... decât să umiliţi voi instituţia.

Ies bolşevicii.

Avuse, cel puţin, gândeşte el în urmă, prezenţa de spirit în faţa arginţilor. Ii mai rămăsese o fracţie (ordinară) de nobleţă.

Bolşevicii înştiinţează şi pe cernitul june de măreţul sacrificiu. Foarte încântat rămâne uimit.

In sfârşit se puue rezultatul tezelor. In dreptul nemaiîngrijatului june însă stă scris cu litere lapidare «va plăti taxa».

Stupefacţie generală.

Autorul cam mistic ne lasă să ghicim finalul, unde şi cum o să mai decurgă.

Ii tare ciudat. Vrea să se bucure din plin de nedumerirea spectatorilor.

19 Februarie 1926,
ora 13 Focşani

Proces-Verbal

Subscrişii, Colonel Paul Cambureanu şi Aristotel Gheorghiu, martorii D-lui Maior Invalid Anastase Cristopol, în incidentul petrecut între D-sa şi D-l Profesor Ispas, cărui arătându-i scopul venirei noastre, ne-a răspuns întâi *„că va reflecta până la dejun"* şi apoi după câteva minute ne-a declarat categoric *„că nu-şi constituie martori"*.

Având în vedere declaraţia D-lui Profesor Ispas şi faptul că pe de o parte, noi nu am primit nici un fel de comunicare până astăzi ora 10 şi faptul că D-sa a recurs la autorităţile judiciare civile şi militare, înainte de a fi vidat incidentul pe calea onoarei ne considerăm misiunea îndeplinită şi ne depunem mandatul de oarece din toate cele petrecute, D-l Profesor Ispas, **a refuzat cartelul.**

(ss)
Colonel Cambureanu Paul
Aristotel Gheorghiu

p. conf.,
Maior A. Cristopol

Cetiţi şi răspândiţi!
Ziarul „LANCEA"

Informaţiuni

In toate centrele universitare au reînceput mişcările studenţeşti. Studenţii cer respectarea punctelor câştigate anul trecut aşa cum s'a promis. Se cere ca jidanii să nu mai disece pe cadavre creştineşti, să se suprime bursele studenţilor jidani din străinătate. Numai în Paris sunt anul acesta 110 bursieri jidani, faţă de 17 Români. Anul trecut erau 79 jidani faţă de 8 români.

Studenţii creştini cer ca toţi studenţii comunişti să fie scoşi din cantine, ca statul Român să se intereseze de soarta Românilor din Bulgaria şi Jugo-Slavia (în special de cei din Timoc şi Macedonia). Cer apoi ca şi ei să aibă delegaţi la conducerea căminurilor, să se revizuiască purtarea profesorului jidan Rainer, în timpul ocupaţiei, să se institue examene pentru ocuparea catedrelor universitare.

Aceste puncte au fost câştigate anul trecut, dar nu au fost executate. S'a adus iarăşi armată s'au operat eliminări, bătăi, închideri ilegale, ca de obiceiu.

Studenţii au cerut revenirea asupra eliminărilor şi eliberarea arestaţilor.

Cei închişi văzându-se neanchetaţi au declarat greva foamei. In cele din urmă s'a admis grăbirea instrucţiei. Dacă însă nu se vor respecta cererile acestea îndreptăţite, studenţii ameninţă cu greva generală.

Câteva persoane au primit ziarul nostru, mai bine de jumătate an, iar acum pentru a se eschiva dela plată l'au refuzat. Nu cred aceste persoane că acest fapt constitue un furt? Sperăm totuşi că-şi vor recunoaşte greşeala şi vor achita pe timpul cât au primit.

De asemeni atragem din nou atenţia abonaţilor noştri, de a-şi achita abonamentul. Nu putem pricepe atâta nepăsare din partea D-lor. Ziarul nostru se întreţine numai din achitarea abonamentelor, aceasta am mai spus-o.

Studenţii Putneni dând un bal mascat în ziua de 13 Fevr. a. c., în folosul căminului ce vor să-l construiască în Bucureşti, au avut un beneficiu net de peste 38.000 lei.

S'a hotărât înfiinţarea unui episcopat pentru Românii aflaţi în America. Numai în Statele-Unite, numărul lor trece de 200.000 aşa că se simţea nevoia înfiinţărei unei autorităţi religioase mai înalte. Aceşti Români sunt bine organizaţi. Au băncile, ziarele şi societăţile lor, neuitând o clipă ţara din care au plecat. Ne bucură faptul că nu au fost cu totul uitaţi. Infiinţarea acestei episcopii româneşti, va fi un mare câştig atât pentru ei, cât şi pentru noi.

„Societatea Mormintele Eroilor" filiala Putna, dă Sâmbătă 27 Fevruarie, în sala paşilor pierduţi a Tribunalului, o serată dansantă, cu scopul de a mări fondurile de construcţie a mausoleului ce se clădeşte lângă Regimentul 10 Putna.

PAGINA TINERIMEI

DE-A BABA OARBA

Rămăsese fără părinți de când era de cincisprezece ani. Și cum era de viță nobilă fu bine crescută. Așa cum se'nțelege în lumea de sus. Ca o domnișoară, fiica unei mame cochete. Fără frați, fără surori, averea toată îi rămăsese ei. N'avea mai îndeaproape decât pe bătrâna guvernantă ce-i ținea vecinic loc de mamă și în acelaș timp și de profesoară de pian. Uitase jalea morților după un lung sfert de lună și voioasă acuma, liberă, cânta, juca, făcea tot și de toate și-atât. Bine înțeles nici petrecerile nu-i ieșiau din program. Și bine crescută cum era, nu putea face altfel.

Intr'o seară se dădu un bal, bal unde cu dominoul cel mai drăguț ai certificatul de creșterea cea mai aleasă. Ea fără îndoială îl avea întâia. Toată suflarea petrecea ca la bal mascat în care nu s'aude, nu se vede și se vorbește depe poftă. Orfelina însă ieși din comun și văzu. Da numai ce vru, un domino distins, distins. Părea a fi un Făt-frumos cu talia lui înaltă și mlădioasă cu moliciune și armonie în mișcări. Era'n tot parcă numai o alintare. Nici una nici două îl luă cel puțin drept un Adonis dacă nu-l făcea de râs cu un Făt-frumos. Dar și distinsul domino o distinse pe ea. Și cum se'ntâmplă 'ntotdeauna, asemenea s'au petrecut faptele și acuma.

Incet, încet s'au apropiat și unul și altul fiecare de celălalt, mai mult și mai mult până ce s'au găsit față în față. Ochii unuia ardeau demonic de dorinți iar ai celuilalt licăriau de o duioșie negrăită.

Ochii duioși erau ai lui Mimy. S'a ghicit de bună seamă că o chiema Mimy cu igrec la urmă. Fiindcă oricine se chiamă Maria dacă-i bine crescută devine Mimy.

Dar când îi s'au mai întâlnit și măștile Mimyi i se dusese lumea de sub picioare.

Gigy însă era mai tare, pe el îl chiema Gigy tot cu igrec, o prinse de braț și-o ajută să-l înșele că-i numai o glumă. Și făcu așa fel că Adonis, norocos de data asta, era al nimphei sale înainte de-ai recunoaște Miaza-Noapte de sub măști.

Toate astea se petrecură un an după cei cincisprezece iar de-ntâmplat s'a întâmplat tocmai ceea ce-avea s'o facă pe Mimy, după încă trei sferturi de an, mamă. După trei zile însă abea își mai aducea aminte de seara ceea, căci el ca oricare Don Juan, frumos crescut, o ștersese tare frumușel iar ea rămăsese tot ea. Intr'adevăr îl uitase căci așa-i era firea, așa era învățată, totuși îi rămăsese de-atunci în ochi o duioșie dulce, plină de ceva nemuritor. Nu iubise nici-odată pe nimeni și nici n'ar fi călcat tradiția casei, doar așa auzise în casă, că a iubi i-o nebunie, i-o prostie, o nenorocire. Cum dar, putea ea să facă altcum. De aceea nici pe eroul serii aceleea nu-l scotea din comun, cu toată înfiorarea inimii ei sub ochii lui arzători de atunci.

Insă dintr'o vreme începu să simtă nevoia unui ceva, unuia care n'ar fi toată lumea, cu care se prea obicinuise și-o învârtia după deget. Doria un necunoscut, un nefiresc, fie chiar diavol dacă nu zeu, care să-i rupă o ghiață din inimă, să-i aducă ceva nou, s'o schimbe, s'o schingiuiască chiar, de nu se poate altfel.

Mititica, începuse romanul romantismului. Totuși nu-l cetia decât în serile și nopțile lungi fără baluri, ceaiuri și celelalte. Atunci își ieșia din fire, nu mai era ea de altă dată, rece și sburdalnică, parcă îi venia să ia câmpii.

Toate au trecut însă cu cele nouă luni de zile. Și toate se stâmpărară când îi se înfățișară mama. De cea din urmă metamorfoză nici-o suflare pământească nu mai știa, afară de cugetul și ochii îngăduitoarei guvernante.

Acum era vremea să se îngrijească de surpriza acelei seri mascate. Și ca să nu întârzie cu buna creștere a odorului o luă dela început și cât mai de vreme. Trecură câteva zeci de veacuri de zile și băiatul, era de genul tatălui, fu mărișor și prindea învățătura tanti-si de minune.

Mimy îi învățase s'o poreclească tanti. Ii semăna ei, poate și lui, căci avea multe daruri. Moștenire tot moștenire! Până și numele îi purta îndoita biciușcă a acelui prea indispensabil semn de nobleță Y.

Unde se ducea tanti el era înainte, unde petrecea tanti, ridică lumea'n sus și Wylly, Wylly cu dublu w, cu doi de l și cu mult impunătoarea dublură de igreci.

Când fu să învețe carte, învăță și el ca toți ceilalți ba încă cu mențiuni la dexterități. Că ce-i al omului i-al lui și pace.

Juca așa de bine și cânta și mai bine încât ar fi vrăjit o lume întreagă, dacă n'ar fi și invidioși. Aproape și tanti parcă'l pismuia câte-odată. Și la drept vorbind parcă nici nu-i era mamă. De alintat era el prea prea însă de iubit, ghiață.

Da ce-i păsa lui, era conștient de tot ce era al lui.

Si-așa, mai totdeauna așa, ajunsese să aibă anii Mimyi când rămăsese singură pe lume. Nu-i o vârstă mare dar pentru o fire precoaptă de toate împrejurările i se îngăduie să-i placă și lui o fetiță, mai mică decât el, ba să aibă și un fel de nuștiu ce pentru ea. Si cine știe... pe ce urcuș ar fi alunecat, așa se felicita tanti, dacă n'ar fi veghiat ea. De aceea de acum veni vremea trecerii prin valea lacrimilor. Fu îndepărtat prin urmare și lăsat singur în pension, cu privilegii însă. Ii era dat să fie tot excepție. Totuși el căuta să fie cât mai aproape de inima tuturora. C'avea îndeosebi o inimă aleasă. Se văzu însă strein și tare departe de bunii colegi. Atunci firește, căzu în starea aceea de lâncezeală și desgust pentru viață.

Nu-i mai rămăsese dragi, decât dulcele amintiri din pricina cărora stătea aici. Incepu să viseze cu ochii deschiși, ba chiar să scape câte un cuvânt mai tare din lumea ce se răsboia cumplit în sânul lui. Si dintr'asta îl prinse cu brațele deschise ospitaliera melancolie. Nici nu trecuse o jumătate de an și din dragul tantii Mimy nu mai rămăsese decât Wylly cu toți igrecii lui. — Atunci luă și el lumea la rost și începu să cetească și să judece multe. Atunci ceti el «Din durerile lumii» și-și mai ostoie focul ce-l ardea și creștea, creștea cumplit în inima lui. Incepu să scrie câte ceva. De cântat învățase să cânte la pian, însă pe când era la tanti, dar acum nu-l mai avea.

Urmarea în numărul viitor.

T. Milcovie

TAINE

Singuratecă luna
Luneca printre nouri.
Noi deasemenea singuri,
Mult iubita mea Nia,
Rătăceam iar prin luncă.
De departe un bucium
Intona imnul serii.
Tu-mi făceai dulce, dulce
Fericirea mea, Nia.
Lin în vale isvorul
Ne'ngâna visele noastre
Te-adoram. Ochii tăi
Tăinuiau doruri multe.

T. Milcovie

DE TOATE.

Intr'o zi, dând colțul depe «Strada Mare» pe «Ștefan cel Mare» mă lovesc fără să vreau de doi domni ce steteau de vorbă. Imi cerui ertare și trecui.

Insă în acelaș tind îmi rămaseră în urechi câteva cuvinte din convorbirea celor doi.— «Domnule, domnule, ce viață moartă. Nici un avânt cultural, nici-o... și încolo nu mai prinsesem.

Nu le luai în serios, dar ciudat nu mă lăsau ele în pace. Imi răsunau mereu în urechi. Parcă crescuseră acolo. Și iată-mă și pe mine cugetând la înțelesul furtului meu.— Adevărat, mi adusei aminte de frumosul început al șezătorilor ligei culturale cari de bine de rău tot ne mai adunau în câte într'o seară pe săptămână ca să ne sustragă grijilor și preocupărilor materiale de toate zilele, de cari-i plin pământul.

Azi au amuțit aproape toți iar inițiativele frumoase pentru desfășurarea activității adevărate românești au amuțit. Asemenea și ședințele de sâmbătă seara ale Căminului cultural. Iar de reprezentațiile teatrale nici nu mai e vorbă căci au murit înainte de a trăi.

Cât despre «Căminul» revistă ce-ar fi putut să oglindească viața ținutului de lângă Milcov, nici el nu mai apare azi. A închis ochii ca orice-i trecător pe lumea asta. Poate și din pricina lipsei lui de viață poate și din indolența cetățenilor ce-ar fi putut să-l sprijine măcar cu respectul cuvenit de a-l ceti. Se mai poate să fi simțit și el lipsa bunului și harnicului Maior Druțu, și nu excludem și pe a prințului Carol.

Dar morții cu morții, nu trebue numai să jelim pe crucea ce și-au pus căpătâi. Nu-i vreme de bocit. La lucru iarăși și iarăși. In lături cu lâncezeala, iar indolentele talente să se cutremure din nou, cu mic cu mare de-acel dor sfânt de re'nviere. Ce-a însuflețit pleiada din'nainte și după 48. De bună seamă că nu în acelaș făgaș ci unul mai nou, cu totul nou.

Recenzii

Domnul Constantin Radu a scos anul trecut, o carte *„Influența italiană în «Țiganiada» lui Budai-Deleanu"*, carte ce prezintă o mare însemnătate prin studiul său minuțios și sigur. In acest studiu domnul C. Radu caută să ne arate întrucât [illegible] tărețul vieții Țiganilor dela [illegible] s'a inspirat din operile marilor scriitori italieni. Mai întâi ne [illegible] rată motivele puternice care l-au făcut pe Ion Budai-Deleanu, [illegible] se afla ca student la Wiena, să iubiască muzele lui Omer și Virgiliu, precum și literatura italiană. După aceasta, spunându-ne că fondul epocei lui Budai-Deleanu este îmbrăcat în haina alegoriei, începe să ne documenteze pe larg și cu citate de strofe întregi, desigur cele mai caracteristice, împrumuturile făcute [illegible] poet din «Gerusalime Liberata» a lui Tasso, din «Orlando Furioso» a lui Ariosto, «Sechia-Rapita» a lui Tassoni și din «[illegible] Animalia Parlanti» a lui Ca[illegible]. Dar fondul materialului împrumutat e în așa chip prefăcut [illegible] cât nimeni nu s'ar încumeta [illegible] nege autorului Țiganiadei insuflarea geniului său, căci a făurit [illegible] peră nouă din tot materialul [illegible] cela imens și inform.

Apoi în ce privește compoziția, «Țiganiadei» D-l C. Radu este iarăși la înălțime, nu numai prin dovedirea imitațiunei din acele opere din care a împrumutat și material de fond [illegible] și prin analiza operei din punct de vedere estetic, recunoscându-i marele merit de a fi scris în cele vremuri, când limba românească era așa de săracă, o operă atât de valoroasă. Și în [illegible] chee ilustrându-ne originalitatea Țiganiadei, printr'o comparație pe cât de plastică pe atât de demonstrativă. In capitolul «Excursus» asupra formulei «ubi sunt», ne arată greutățile prin care trece cineva în analiza isvoarelor de inspirație ale [illegible] și în confruntarea operei cu cele isvoare. Greutăți pe care vedem că le-a învins cu succes D-l Radu.

Pe urmă ne înfățișează pe Budai-Deleanu ca admirator al trecutului, căci pentru el formula «ubisunt» nostalgică și plină de regret, e cel mai dureros eco[illegible].

Din acest studiu adânc și greu autorul ne dă o frumoasă lucrare, cum nu reușesc mulți, într'o limbă aleasă și cu un stil apropiat povestitor ce în loc să ne obosească mai mult ne distrează, atât că nu prea se știe italienește ca cititorul înțelegându-l și pe acelea să fie pe deplin mulțumit și lămurit.

Volumul de asemenea în felul cum e tipărit e de-o simplicitate ce farmecă.

T. Milcovie

*805. ATELIERELE GRAFICE „INVAȚATORUL ROMAN" FOCȘANI, BULEVARDUL CAROL Nr. 46.